

A kdo chce zažít Retro naživo, musí tam taky!!!! Jakože vopravdu!! V rámci dofči na chalupě jsme si zajeli do Žatce nakoupit nám a doplnit psiskům žrádýlko. To jediný se nepovedlo, neb se v Žatci mrožený maso pro psy nevede. Co se ovšem povedlo velice, byla nečekaná návštěva místní cukrárny jménem Amélie. Tý ještě předcházelo ale to, že jsme řešili, kde se nadlábnout. Místní pizzerie nás minule zklamala, vydali jsme se teda hledat hospůdku, kde jsme před nějakým časem na jídle byli. No asi ten čas byl ne nějaký, ale dlouhý, páč hospůdku jsme nenašli.

A protože jsme tupohlávci, nenapadlo nás použít co? No? Techniku, když už ji máme, že? No takže telefon zůstal nevyužit a my tu hospodu prostě nenašli. Ač jsme ji krátce předtím doporučovali tůristům, kteří se nás ptali, kde se dobře najíst. Nasměrovali jsme je, řekli jim takový nějaký přibližný název : “Nějak jako pirát, nebo admirál to bylo?? ” pravilo Koláče. “A není to daleko” dodal Brtník “je to támhle, kousek doprava od toho sloupu” . Heh, nakonec jsme se sčuchli na druhém konci náměstí za infocentrem, abychom jim sdělili, že my hospodu teda nenašli. Oni na tom byli stejně. Bohatší o informaci z toho infocentra, že tady - ukázali na dveře s prastarým nápisem JÍDELNA - se prý člověk dobře nají. A celá grupa vplula dovnitř. Zauvažovali jsme a nakoukli dovnitř ☐ . Jehehééé, bylo to boží! Bylo jasné, že tady se prostě musíme najíst. Ocitli jsme se jedním krokem ve školní, či závodní jídelně tak, jak si je pamatujeme z dětství. Typický čtvercový umakartový stolky, přehozený umělohmotným ubrusem, vše doplněno o typickou lisovanou vázičku s umělohmotným pugétem ☐ . Paní u pokladny, výdejní okýnko, a okýnko na vracení špinavého nádobí. Bomba! A na ceduli rozpis jídel v hodnotě 69,- Káčé!! Polifka za 16,-!!! Chápete to? Pak že to nejde, vařit normálně. Byli jsme jak malý haranti, co jdou na oběd se školní družinou. Tůristi na tom byli, řekla bych, stejně ☐ . Vyfásla jsem talíř s hromadou skvělých halušek, který jsem si objednala a mísu s výborným vývarem. Brtník si dal klasiku - vepřo -knedlo-zelo. A když dofuněl nad svou porcí, šoupla jsem mu ještě svoje talíře, protože toho bylo fakt hafo. A mezitím mě konečně napadlo se podívat do toho telefonů. Pochopitelně, že tu hospůdku našel hned. Byla kousíček od nás ☐ a jmenovala se U Kapitána ☐ .

Spokojeně s nacpaným břuchem jsme se vyvalili ven a já si řekla, že bych si někde dala kávičku. Brtník pravil, že jsme cestou míjeli jednu takovou přívětivou cukrárnu, tak že se tam můžem podívat. A! A!! Dostala jsem se do nebe ☐ . Nejsem vytloukač cukráren, ale..... zaplatnadbůch, že nebydlím v Žatci, páč tady do týhle bych se snad nastěhovala. **CUKRÁRNA AMÉLIE!!** Není sice na Montmartru, je na žateckém náměstí, ale je dokonalá.

Kdo chce zhřešit musí do Žatce!

Respektive všechno v ní. Původní záměr byl fakt jen ta kávička. Jenže se to zvrhlo, trošánek. Ač nejsem moc zákuskovací a je málo dortů, který mě nalákají - v podstatě hlavně Florida, skončilo to tak, že jsem zhřešila. Inspirovala jsem Brtníkovým výběrem. A i když jsem si původně chtěla dát ovocný pohár, objednávka zněla Kardinálský řez. A! A!! Moje láska k Floridě se rozplynula jak dým. Není, fakt není lepšího zákusku na světě a v přílehlém okolí, než je Kardinálský řez z cukrárny Amélie. Bože to je mana!! Lehoulinký jako vánek to je. Se spoustou ovoce. VY-NI-KA-JÍ-CÍ. A to kafe!! To tomu velmi zdatně sekundovalo. Takže nakonec jsem si dala ještě jedno kafe. Protože objednat si druhý řez jsem si zakázala, přeci jen - kila potřebujou spíš dolů, než nahoru. Dokonce jsem i s těžkým srdcem vybojovala vnitřní bitvu a nekoupila si ho ani domů! Ale byl to lítý boj. A k tomu boji jsem potřebovala aspoň to kafe. A od Brtníka jsem ochutnala japonský čaj Matcha. Hm, zajímavá chuť. Každopádně hřešilo se tam luxusně, luuuxusně. Každěj, kdo by kdy chtěl zhřešit v oboru sladkostí a chtěl by si dopřát něco, co si běžně nedává, ať hoonem utiká do Žatce, vpadne na náměstí a okamžitě se shání po týhle skvělý cukrárně, kde si zákusky a všechno sami vyrábí. Rozhodně neprohoupí. A bude se mu o Kardinálským řezu zdát ještě tři noc za sebou. Jako mně.

(No tak dneska to bylo nekynologicky, ale musela jsem, musela ☐ a kynologie bude v celým zbývajícím dovolenkovým vyprávění)